

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Breve fra Choleratiden

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Noveller og andre fortællinger", i Goldschmidt, M. A.: *Noveller og andre fortællinger*, udg. af Thomas Bredsdorff , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt02t-shoot-idm140068786673488.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller og andre fortællinger

Ja, ganske vist er Assessoren Kunstkjender. Han har hørt og læst om, at i gamle Dage mangt et Mesterværk er blevet overmalet af dumme Munke eller paa deres Befaling, og i en Række Aar har han kjøbt Malerier, der bære Præg af Dumhed, og beskjæftiger sig med at skrabe dem af og bringe et nedenfor liggende Mesterværk for Dagens Lys. At ogsaa mange slette Malerier ere blevne overmalede, lægger han ikke Vægt paa; hvad han finder, sætter ham i Enthusiasme og kaldes mesterligt. Han har gjort mig den store Compliment at tilbyde mig to saadanne, endnu uudgravede Mesterværker for et af mine egne Malerier, fordi, siger han, det er Pligt at opmuntre de Levende. Da jeg foreslog ham, at han hellere skulde sælge de to Værker f. Ex. for 20,000 Rdl. og give mig Pengene, vægrede han sig, fordi, sagde han, nogen Risiko bør der være paa begge Sider, noget Piquant, som altid ligger i en Bytning langt mere end i en Handel mod contante Penge; og desuden, tilføiede han, bør der imellem os To ikke være Handel; jeg giver Dem disse to Værker som Paaskjønnelse af Deres Aand, jeg lukker mine Øine for Værdien, ligesom jeg ikke agter nogensinde at gjøre Deres Maleri i Penge. Han syntes saa overbevist om, at han ved dette Forslag handlede som en fuldkommen Gentleman, at han blev lidt stødt over mit Afslag og temmelig tydelig gav mig at forstaae, at jeg for at kunne hæve mig op i Begeistringens Regioner og i Aand og Sandhed blive Kunstner maatte beflitte mig paa at aflægge noget Kjøbmandsagtigt i min Natur. Naar han taler saadan, er det med en Iver og en Alvor, en saadan Sands for det høiere Menneskelige, at jeg ikke ret veed, hvad jeg skal troe, og ikke kan blive vred over det for min egen Person Stødende i hans Ord. Jeg troer virkelig, at hvis jeg havde noget Lavt i min Natur, vilde jeg blive bedre ved hans Omgang, og jeg forlader ham sjelden uden at spørge, om jeg stræber saa godt og ærlig, som jeg burde, og sjelden svarer jeg da Ja. Er det ikke underligt?